

Rendkívüli látogatás Azupizuban

Nagy kiterjedésű plébániám egy része már az Amazónia őserdejét képezi. Négy indián közösség (Azupizu, Alto Puellas, Puruz és Machca Bocaz) olyan messze van a plébániától, és annyira megközelíthetetlen, hogy csak télen lehet felkeresni őket, amikor kevesebb eső esik.

Azupizuban 18 család él elszórtan az erdőben, igen nyomorúságos körülmények között. Számukra már előre elkészítettünk egy-egy élelmiszer-csomagot (2 kg rizs, 2 kg cukor, 1 flakon étolaj, száraz tészta, só, tejpor és gyufa). Őt zsákba osztottuk el a csomagokat; ezeket az indiánok fogják felvinni a falujukba a hátukon.

Előző este már felraktuk a 23 éves rozzant Land Roverem tetejére a zsákokat, valamint a mi hátizsákjainkat fóliával betakarva az eső ellen, hogy másnap hajnalban indulhassunk. Négy laikus spanyol misszionárius kíséretében vágtunk neki az útnak. Az elképzelhetetlenül rossz és sáros utakon három órai kemény zötyögés után érkezünk meg Yungulmasba, ahol már előre megbeszélve öten vártak ránk, hogy vigyék a zsákokat, és mutassák az utat. Innen már csak gyalog lehet felkapaszkodni az elrejtőzött faluhoz. Gyorsan átöltöztünk a meneteléshez: rövid nadrág, gumicsizma és a hátizsák a legszükségesebb dolgokkal (nekem még a mise-felszerelés is), mert később minden kiló ólomként fog nehezedni ránk. A súly és a helyszűke miatt három zsömlé és két csokoládé az útra oda, és ugyanennyi vissza, amit vinni tudunk. Egy rövid, de kiadós eső után

az indiánok mutattak egy ösvényt, mondván, hogy csak nyugodtan induljunk el, ők majd később jönnek, mert úgyis utol fognak érni. Erős sodrású, a hegyekből lerohanó folyókon kellett átvágni, birkóztunk a nagy sárral, lihegve kapaszkodtunk felfelé, olykor csak egész keskeny ösvény vezetett a hegyoldalban mély szakadékok szélén, ahol hosszú bottal segítettek egymást, hogy le ne zuhanjunk. Másfél óránként tartottunk egy rövid pihenőt. Az utolsó szakaszon már csak én tartottam lépést a 14 éves Luciával (negyed zsák rizst vitt a hátán) és édesapjával. Elképesztő a teherbírást! Így 20 perccel előbb érkeztem meg a többieknél, ami hat óra és nyolc perc menetelést jelentett.

Izzadtan és holt fáradtan találkoztam az emberekkel, akik „masato”-val kínáltak. Ez yucából (yuca egy növény vastag gyökere, amit ha megfőznek, a burgonyához hasonlít) készült sűrű és félig megerjesztett ital, ami valóban frissít, de borzasztó az íze. Ha egyszer abbahagyod az ivását, és elveszed a szádtól, képtelenség újra inni. Később megérkeztek a többiek is, és őket is megkínálták. Illemből mindenki ivott (nagy sértést jelent a visszautasítás!). Sötétedés előtt (vilány nincs!) már csak annyi idő maradt, hogy lementünk a folyóhoz mosakodni. A sovány vacsorát már a petróleumfáklya halvány fényében költöttük el. Az egy tál leves a folyóból fogott halból készült, amit vízben megfőztek egy kis sóval, és az általunk hozott tésztából tettek bele mutatába. A kenyeret nem ismervén, főtt

yucát adtak melléje. Kimerülten térünk aludni – ha tudtunk volna, mert ők a faházukban nem ismerik az ágyat, de még a matracot sem. Csak az általunk hozott hálózásuk maradt a deszkapadlón, ami egy óra elteltével igen keménynek bizonyult. Így reggel azzal a gyönyörűséggel keltünk fel, hogy nemcsak nem aludtunk, hanem minden testrészünk sajog is a fájdalomtól. A felszolgált reggeli a változatosság kedvéért ugyanabból a sovány egy tál hallevesből állt.

Kilenc óra körül összegyűltek a családok (szétszórva élnek egymástól távol, akár egy óra gyalogút is lehet), és szentmisével kezdtük a napot. Ők semmilyen felekezethez nem tartoznak, de olyan áhítattal vettek részt, ami elgondolkodtatott engem. Azt hiszem, Isten előtt életem egyik legkedvesebb miséjét mutattam be mezitláb és fehér alában. A Miatyánkot ők is ismerték, és fennhangon imádkozták.

A szentmise után beszélgettünk a problémáikról, és hogy miben tudnánk segíteni őket. Dél tájban vettünk búcsút tőlük. Természetesen már nem tudtak adni enni nekünk, és el sem fogadtuk volna, hogy maradjon nekik. Így a tegnapiról félretett három zsömlével és két csokoládéval a tarso lyunkban vágtunk neki az embert próbáló hosszú menetelésnek, éhesen és elcsigázva, hogy a sötétedés előtt elérjünk az autóiig. Az egyik misszionárius lány megkérdezte: „Ugye, padre, ezzel az úttal életem minden bűnére feloldozást kapok!”

Én nagy hálával és békével a szívemben köszöntem meg az Úrnak, hogy arra méltat, hogy egy lehetek azok közül, akik a szó legszorosabb értelmében a föld végső határára vihetik el az Ő Evangéliumát.

Finta Lajos
Argentína

A fenti képen látható éhező kislány meghalt, ugyanis a szegénységgel kapcsolatos szemlélet következtében – „beteg gyerekek már nem adunk enni” – éhen halt. És ez nem egyedi eset: kórházban is előfordult, hogy egy 15 éves kislány, akinek a költségeit nem tudták kifizetni, szintén nem kapott már enni...

Ui. Így látogatjuk meg a többi közösséget is, amihez szükségünk van az anyagi támogatásokra (üzemanyag, élelem stb.). Ugye megértitek, hogy ilyen körülmények között ÁFÁ-s számlát nem tudunk adni! Az állam semmiben nem segíti ezeket a közösségeket! – Viszont ezen az OTP-számlán tudtok pénzt küldeni: 11773102-08506627.